

A riói piros-feketék 1965 és 1972 között nem nyertek állami bajnoki címet – öszbrazil bajnokság 1971-ig nem létezett –, ám 1966-ban és 1969-ben is ezüstérmesek voltak; az utóbbi alkalommal 171 599 fizető néző előtt veszítették el a Fluminense együttesével vívott döntőt a Maracana Sta-

noki címet nyert brazil válogatott. Abban öt 10-es kapott helyet: Pelé „király” a Santosban – meg a nemzeti együttesben –, Jairzinho (a válogatottban 7-es) a Botafogóban, Gerson (8) az FC Sao Paulóban, Tostao (9) a Cruzeiróban, Rivellino (11) a Corinthiansban viselte a Dél-Amerikában kiváltképp

repelt azon a gálmérkőzésen, amelyet 1968 novemberében az első brazil világbajnoki cím elhódításának tizedik évfordulója alkalmából tartottak a Maracanában.

Az ellenfél a világválogatott volt, tizenhatos keretében négy magyarral: Alberttel, valamint Farkas Jánossal, No-

HEGYI IVÁN

FLÓRI, FLÓRI, HALLELUJA!

ALBERT

AZ EGYETLEN MAGYAR ARANYLABDÁS

dionban (2:3). A 171 599 fizető néző annyit tesz, hogy lehettek a riói „szentélyben” akár 190 ezren is... Ebbe a világba európai futballistának meghívást kapni túlszáz minden elképzelésen.

MINT A BRAZILOK

Az akkor még „csak” kétszeres világbajnok Brazília labdaművészei közé invitálták két hétre a magyar zsonglőrt, aki amúgy híresebb volt a Flamengo akkori játékosainál, Ditaónál, Paulo Henriqué-nél, Carlinhosnál, Pedrinhónál vagy Ademar Panteránál. Nem volt viszont híresebb Alfredo di Stefanónál, a spanyol Luis Suareznél, továbbá Denis Law-nál, Eusebiónál, Bobby Charltonnál, ám a korábbi aranylabdások egyikét sem kérték fel riói vendégjátékra, ahogyan nem tettek efféle ajánlatot George Best-nek, Gianni Riverának, Johan Cruyffnak vagy Franz Beckenbauernek sem. Ilyen kitüntetés azok közül, akiknek papírjuk van arról, hogy – legalább egy alkalommal – Európa legkiválóbb labdarúgójává választották őket, kizárólag Albert Flóriánnak jutott.

S a klasszis középcsatár 1968-ban még ezt is meg tudta fejezni. A futball történetírói között egyetértés mutatkozik abban, hogy minden idők első számú csapata az 1970-ben világbaj-

Az egyetlen magyar aranylabdás-ként szokták aposztrofálni, tisztelegve a díj elnyerésének egyedisége és fejet hajtva a páratlan elhódító előtt. (Lám, a nagy cselművész még e tekintetben is szólózott.) Ám – szerény véleményem szerint – Albert Flórián nem akkor kapta ragyogó pályafutása legnagyobb elismerését, amikor a *France Football* című lap hagyományos szavazásán neki ítelték a Ballon d'Ort, hanem akkor, amikor az aranylabdás év (1967) elején jutalomjátékra hívták Brazília legnépszerűbb klubcsapatához, a Flamingóhoz.

nagy becsben tartott mezt. S még ott volt az aranyérmesek között Carlos Alberto és Clodoaldo, akihez fogható védekező középpályást azóta is talán csak egyet – az argentin Redondót – lehetett látni. Ebből a hetvenes artista-csoportból Carlos Alberto, Gerson, Rivellino, Jairzinho, Tostao és Pelé is sze-

vák Dezsővel, Szűcs Lajossal. A brazilok nyertek 2:1-re Rivellino, valamint Tostao (utolsó perces) góljával, míg a Jasin (szovjet) [helyette: Mazurkiewicz (uruguayi)], Novák, Szesztyernyov (szovjet), Schulz (nyugatnémet), Marzolini (argentín) [helyette: Perfumo (argentín)], Beckenbauer (nyugatnémet), Szűcs, Overath (nyugatnémet), Amancio (spanyol) [helyette: Metreveli (szovjet)], Albert [helyette: Rocha (uruguayi)], Dzsjics (jugoszláv) [helyette: Farkas] összetételű All Star csapat egyenlítő gólját Albert érte el. A gólszerző utóbb azt mondta: „Ennyi virtuózzal soha máskor nem voltam egy pályán.”

Noha további két alkalommal játszott még a világválogatottban, és szerepelt egy Európa–Dél-Amerika gálmérkőzésen is, joggal emelte ki Rio de Janeiro különlegességét, hiszen a csillagok csapatának ellenfele Belgrádban a Crvena Zvezda, Hamburgban – Willy Schulz búcsúmeccsén – a HSV volt, míg a kontinentális találkozón a brazilokat csak Manga kapus képviselte. Rióban ugyanolyan primán érezte magát, akár hatvanhét elején, amikor a Flamengo–Vasco da Gama barátságos meccs (2:0) után azt írták róla: „Játékos könnyedséggel, briliánsan bánik a labdával. Olyan biztonsággal halad át a védők sorfalán, amilyen könnyedén a lándzsa átfúrja a papírpajzsot.”

SZÉDÍTŐ PRODUKCIÓK

Már egy dekáddal korábban is döntögette a rekordokat, hiszen 1958-ban – 17 évesen – két góllal debütált az FTC felnőttcsapatában a Diósgyőr ellen (3:1), két évvel később pedig már hatot vágott be a Debrecennek (7:0). Ez volt a legtöbb gól, amelyet egy találkozón termelt. Öttel keserítette el az Ózdot 1966-ban (6:0), négygel a BVSC-t (5:1) és a Dorogot (7:1) 1959-ben, majd a Tatabányát (6:1) 1964-ben és a Pécsét (5:2) 1965-ben. Mesterhármast bajnoki mérkőzésen nyolcszor jegyzett – Dorog 5:3 (1959), Pécs 3:2 (1964), Újpest 4:1 (1964), Győr 6:2 (1965), MTK 6:1 (1965), Komló 4:0 (1967), Komló 5:0 (1971), Diósgyőr 4:0 (1972) –, s ezek közül a legértékesebb tripla a Megeyeri úti lilák elleni volt. Nem csupán azért, mert a negyedik kerületi csapat a ferencvárosiak legnagyobb vetélytársai közé tartozott, hanem azért is, mert hatvannégy májusában egy héten belül 200 ezer néző fordult meg a Népstadionban. Huszonnegyedikén, a magyar–francia Eb-negyeddöntő visszavágóján (2:1) 80 000, majd 27-én, az FTC–Újpest és 31-én, a Vasas–FTC mérkőzésen (2:1) egyaránt 60 000 néző ült a lelátókon, s a bajnoki nézőszámok nem kettős rangadókon, hanem

ALBERT LEGNAGYOBB MECCSE JEGYZŐKÖNYV

Magyarország–Német Szövetségi
Köztársaság 4:3 (1:0)
1959. november 8.,
barátságos mérkőzés
Budapest, Népstadion, 90 ezer néző
Vezette: Elmar Saar
(ész, Szovjetunió)

Magyarország: Grosics Gyula (Tatabánya) – Mátrai Sándor (FTC), Sipos Ferenc (MTK), Sárosi László (Vasas) – Bundzsák Dezső (Vasas), Kotász Antal (Bp. Honvéd) – Sándor Károly (MTK), Göröcs János (Ú. Dózsa) [Bozsik József (Bp. Honvéd), 75'], Albert Flórián (FTC), Tichy Lajos (Bp. Honvéd), Szimcsák István (MTK)
Szövetségi kapitány: Baróti Lajos

Német Szövetségi Köztársaság: Tilkovski – Stollenwerk, Erhardt, Juszkowiak – Benthaus, Szymaniak – Rahn, Schmidt, Seeler, Brülls, Siedl
Szövetségi kapitány: Sepp Herberger

Gólszerző: Tichy (2), Albert, Sándor, illetve Seeler (2), Brülls

önálló találkozókon szöktek ily magasra.

Addigra Albert már szédítő produkciók során volt túl. Ötvenkilenc őszén Baróti Lajos szövetségi kapitány, aki egy évvel korábban elsőként válogatta be a tinédzser talentumot, azzal fordult az ifjú centerhez a jugoszláv–magyar mérkőzés előtt, hogy ha nem nyújt kiemelkedő teljesítményt, a továbbiakban kénytelen lesz lemondani róla. A kis Flóri megértette, mit kívának tőle: fejt két gólt a hatvanadik válogatott meccsét játszó Vladimir Bearának, majd a jubiláló kapus helyett beálló Milutin Soskicsot ugyanúgy elfektetette, ahogyan előtte három védőt bűvölt meg, hogy azok sorra leheverjenek a belgrádi pázsitra. A magyar válogatott 4:2-re nyert, Alberttel rendben volt minden...

Olyannyira, hogy a következő, immár emblematikus négyes, az NSZK elleni 4:3 és a boszorkányos felfedezett újabb szológólja után ez jelent meg a kivételes kvalitású kilencesről: „A tizenöt éves, rendkívül technikás középcsatár olyan, mint a zseblámpa: sokáig lapul, aztán egyik pillanatról a másikra kigyullad. Kényelmesen sétál a pálya közepén, majd hirtelen nekiiramodik, szinte kontúrjai vannak, amint jobbra-balra hajlékonyan imbolyog, miközben

Albert Flórián cselez a Jugoszlávia–Magyarország (2:0) barátságos találkozón, Belgrád, 1963. október 6.

a lába mágnesként vonzza a labdát, az őt szerelni igyekvő játékosok pedig egymás után dőlnek ki mellőle.”

1960 májusában mindkét gólt ő érte el a Magyarország–Anglia meccsen (2:0). A *Daily Telegraph* szerint „Albert úgy kerülgette a brit labdarúgókat, ahogyan a sélőfenomén Toni Sailer szalamoszik a kapuk között a műlesiklóversenyeken”. Egyszer felvettem neki, tényleg mekkora császár lehetett a britek hálójába küldött dupla idején, mire így válaszolt: „Megőrültél?! Örültem, hogy Kotász Öcsi mellett ülhettem az öltözőben.”

A CSÁSZÁR

Császárnak becézték, és valóban volt benne valami arisztokratikus, de csak a pályán. Mozgásával megbabonázta a vetélytársakat meg a szurkolókat egyaránt, és hatott a népre egyéb módon is: ha elbuktták, feltérdelt a fűvön, szélesre tárt karokkal fejezte ki csaló-

Albert Flórián a *Balón* című mexikói szaklap címlapján, 1968

dottságát, hogy mit művelnek szegény, szerencsétlen Flóriával, mire több tízezer ember felugrott a helyéről, és szidni kezdte a riválist, a játékvezetőt, nem egyszer mindkettőt.

Noha könnyen esett s emiatt sokan balerinának neveztek, három bajnoki

évadban (1959–60, 1960–61, 1971–72) minden meccsen játszott, míg 1963 őszi és 1966-ban csak egyszer; 1965-ben kétszer, 1967-ben és 1968-ban háromszor, 1961–62-ben és 1973–74-ben négyszer hiányzott. S bár mindenki tudta, hogy mit fog csinálni – a felpályánál elkéri a labdát, majd megpróbálja azt jó néhány csellel bevinni a kapuba –, bámulatos egyéni akcióit rendszerint mégsem sikerült megakadályozni. De nem csupán a trükkök mestere volt: extraklasszisa gólérzékében és irányítóképességében is megmutatkozott.

Ha valamit nem szerettek benne, az a csípőre tett keze volt. Pedig nem pózolt; miként sokszor és határozottan állította, pihent. A legtöbb energiát ugyanis a cselsorozatokat veszik ki a játékosból, így aztán időnként erőt kellett gyűjtenie. A pályán kívül tényleg semmi császári allúrt nem láttam tőle. Hajtott zöld-fehér Ford Taunust is, de visszavonulása után tömegközlekedési eszközökkel járt az Üllői útra, arról nem beszélve,

Albert Flórián a Magyarország–NSZK barátságos találkozón (4:3) átkigyózik a német védelmen. Népstadion, 1959. november 9.

Albert

CSÁSZÁR- MORZSÁK

AKI KIKOSARAZTA KÁDÁRT

Amikor egy Gömb utcai „szükségglakásban” élt, Albert édesapját megkeresték a Dunaparti Fehér Ház titkárságáról, hogy Kádár János beszélni szeretne vele. A papa bement tehát a pártfőtítkárhoz, aki azzal fogadta: meg lehetne oldani a lakásgondokat, ha Albert Flórián átigazolna az FTC-ből a Vasasba. A látogatásról visszatérő apuka a szuterénben elmondta, hol járt, és milyen ajánlatot kapott. Flóriánézett: „Mit tegyünk? A Vasasban barátaim vannak: Farkas Jancsi, Mészöly Kálmán...” Mire a papa azt mondta: „De mi fradisták vagyunk, nem igaz?” A fiú rávágta: igaz. Ezzel eldőlt a kérdés, az édesapa a legközelebbi találkozón így utasította vissza a politikust: „Köszönjük szépen a lehetőséget, de mi maradnánk a Fradínál.” Kádár retorzió nélkül elfogadta a választ, az FTC pedig egy év múlva valódi lakásba költöztette Albertéket.

AZ ESKÜVŐ

Hihetetlen események zajlottak vidéken és Budapesten 1963 novemberében. Miután az MLSZ át akarta állítani a bajnokságot a teljességgel értelmetlen tavaszi-őszi rendszerre – mely aztán 1964-től 1970-ig mozdíthatatlan maradt –, hatvanhárom második felében egyidényes bajnokságot rendeztek, és az FTC-nek két meccsből mindössze egy pontra lett volna szüksége az elsőséghez. Ám november 24-én Szegeden 2:1-re kikapott a zöld-fehér

együttes, majd november 27-én Dorogon is 2:1-es vereséget szenvedett. A bajnokká előlépő Győri ETO aznap Sopronban játszott edzőmeccset, és játékosai nem akarták elhinni, hogy – a klub történetében először – ők nyerték az aranyérmet.

Albert Flórián november 30-án tartotta az esküvőjét, amelyre még csak nem is ezüst-, hanem bronzérmes labdarúgóként volt kénytelen megérkezni, mivel a Ferencvárost a Honvéd is

megelőzte. A frígyet nem akárhol: a Szent István-bazilikában kötötte meg Bársony (Bukovics) Irén színésznővel, akivel a pesti Moulin Rouge-ban ismerkedett meg. A nevezetes napon a Szent István tér és környékének forgalma a meccsek délutánjainak-estéinek közlekedési csúcscsaira emlékeztetett. Albert hitvese feladta színészi pályáját, mégis maradt a családban egy művész, igaz, az minden idők legnagyobbjai közül.

A BÚCSÚ

Albert Flórián a válogatottól 1974. május 29-én búcsúzott. (Az FTC-től az év március 17-én a Népstadionban, a ZTE elleni 3-1-es meccsen kétgóllal köszönt el.) A nemzeti együttesnek – különös módon – Székesfehérváron intett agyót. Noha egész pályafutása során Budapesten futballozott, az MLSZ nem vette figyelembe e „mellékes” körülményt, és tartotta magát ahhoz az új keletű gyakorlathoz, amelyet hetvennégy márciusában, a magyar-bolgár mérkőzés (3-1) Zalaegerszegrre telepítésével vezetett be. A verdikt az volt, hogy a válogatott meccsüket vidékre kell vinni, mivel 1973 utolsó címeres mezes találkozóján, az NDK elleni 0:1 alkalmával mindössze 8000 néző látogatott ki a Népstadionba. Így került a Magyarország-Jugoszlávia

találkozó a Sóstói Stadionba, ahol 16 000 szurkoló előtt lépett le a színről az előző másfél évtized alighanem legnagyobb hatású itthon játszó magyar labdarúgója. Abban az esztendőben – február 28-án – Farkas János, Ihász Kálmán és Mészöly Kálmán legalább 25 000 drukker jelenlétében búcsúzott második otthonában, a Fáy utcában, ahol még a salakpályára is széksorokat helyeztek ki. Albert Fehérváron 3-2-es győzelemmel köszönt el, és a következő társakkal játszott együtt: Géczi (FTC) – Fábián(Vasas) [helyette Lakinger (Vasas)], Bálint (FTC), Vidáts (Vasas), Megyesi (FTC) – Juhász (FTC), Müller (Vasas), Somogyi (Győri ETO) – Bene (Újpest), Máté (FTC). A „Császárt” negyedóra múltán Fazekas (Ú. Dózsa) váltotta fel.

hogy a Vastömegcikk és Szegkovács Kispári Termelőszövetkezet szuterénjében kapott angyalföldi – talán nem véletlenül: Gömb utcai – „lakás”, amelyben édesapjával és János bátyjával élt, mélyseges alázatra nevelte.

Igaz, 1964-ben megengedte magának, hogy az Európa-bajnokság négyes döntőjében ne passzoljon Tichy Lajosnak. (A kispesti csatár se játszotta meg őt; e különös szituációt a társak soha nem cáfolták, bár nem is szívesen beszéltek róla). A „szerencséje” az volt, hogy Sándor Károly megsérült az Eb előtt. Ha ő a pályán van, a két csatár nem játszhatta volna a haragszomrádot, mert „Csikar” ilyenkor már többször rájuk förmedt: „Nem szégyellitek magatokat?!” S a két durcás fiú, ha nem is könnyen, de félretette az ellentétet...

Sokat elmond a Madridban történetekről, hogy az MTI kérésére Baróti kapitány így osztályozta a játékosokat: Szentmihályi 8 – Mátrai 6, Mészöly 8, Sipos 8, Sárosi 8 – Nagy 4, Komora 5 – Bene 8, Albert 4, Tichy 3, Fenyvesi 6. Nem mellesleg azon az Eb-n érte el valaha volt legjobb kontinentális eredményét a magyar válogatott: bronzérmert szerzett. A harmadik helyre azonban senki nem volt büszke. Albert is érezte felelősségét, mert egyszer, amikor megkérdeztem tőle, mit szolt a rengeteg kritikához a spanyoloktól a madridi

ALBERT UTOLSÓ, 75. VÁLOGATOTTSÁGA

JEGYZŐKÖNYV

Magyarország – Jugoszlávia 3-2 (0-2)

1974. május 29.,

barátságos mérkőzés

Székesfehérvár, Sóstói Stadion,

16 ezer néző

Vezette: Heinz Aldinger (NSZK)

Magyarország: Géczi István (FTC) – Fábíán Tibor (Vasas) [Lakinger Lajos (Vasas) 29'], Bálint László (FTC), Vidáts Csaba (Vasas), Megyesi István (FTC) – Juhász István (FTC), Müller Sándor (Vasas), Somogyi József – Bene Ferenc (Ú. Dózsa), Albert Flórián (FTC) [Fazekas László (Ú. Dózsa) 15'], Máté János (FTC)

Szövetségi kapitány: Illovszky Rudolf

Jugoszlávia: Marić – Krivokuća (Hartunić 46'), Katalinski, Pavlović – Buljan, Mužinić, Jerković, Aćimović – Popivoda (Petrović 46'), Šurjak, Džajić (Bukal 46')

Szövetségi kapitány: válogató bizottság

Gólszerző: Máté (2), Fazekas, illetve Popivoda, Jerković

Bernabeu Stadionban kétszer negyedórás hosszabbítás után elszenvedett elődöntős vereség (1:2) után, lakonikusan azt válaszolta: „Miért, nyertünk?”

Hatvankettőben és hatvanhatban sem volt igazán boldog. Vicente Feola, a brazilok hírneves szakvezetője azt mondta a hatvanas évek magyar válogatottjára, hogy „két világbajnokságon is esélyes volt, mert abban az időben egyetlen más csapatban sem játszott annyi kivételes képességű labdarúgó”. Hatvankettőre nézve ez talán túlzás, hiszen éppen a brazilok felvonultatták Gilmart, a két Santost, Zitót, Garrinchát, Didit, Vavát, Pelét, Amarildót és Zagallót, ám hatvanhatban Liverpoolban a magyarok voltak a „brazilok”, s a feledhetetlen 3:1 főszereplőjének Albert Flóriánt tartotta a világ (jóllehet Bene Ferenc és Farkas János is fenomenális formában futballozott).

A Császár azon a vb-n alapozta meg Aranylabdáját és készítette elő flamenegós meghívását. Az angliai világbajnokságon a két ék mögött játszott, miután Baróti állandó segítője, Illovszky Rudolf azzal fordult hozzá hatvanötben, egy barátságos meccset megelőzően:

„– Flórikám, Flórikám, hátrébb kel-

lene jönni.

– Kinek, Rudi bácsi?

– Magának, Flórikám, Flórikám.

– Az lehetetlen!

– Próbáljunk ki egy félidőt! Ha nem megy, a szünetben a lábához kap, és én szólok Lajos bácsinak, hogy nyomban hívja le. Aztán elfelejtjük az egészet.”

Albert, amennyire idegenkedett az új szerepkörtől, olyannyira élvezte a futballt, végigjátszotta a másfél órát, esze ágában sem volt a lábához kapni...

Ez vezetett a Goodison Parkban tartott „brazil” parádéhoz, amelyet aztán az egyenes kieséses szakaszban a szovjet csapattól elszenvedett 1:2 követett. Albertet – és sok társát – ez örök dilemma elé állította. A „Császár” egyfelől azt hangoztatta: „Ha csak a felét kaptam volna annak, amiben részem volt, már akkor is gazdag lennék. A tizenhat NB I-es esztendő tele volt csodával. Bejártam a világot, játszottam olimpián, Európa-bajnokság négyes döntőjében, kétszer világbajnokságon, és megkaptam az Aranylabdát.”

ÁRNYOLDALAK

Másfelől viszont így beszélt: „Nemegyszer bosszantó apróságokon csúsztunk el. Chilében az emlékezetes, a felső kapufáról lepattanó labdával, amit ha gólnak ítélt a bíró a csehszlovákok ellen, a vb-döntőig meg sem állunk; 1964-ben az Eb-n, a spanyolokkal vívott elődöntő hosszabbításában, úgy, hogy nekünk kellett volna nyerni; az 1966-os világbajnokságon a szovjet csapat ellen teljesen érthetetlen kapushibákkal és a másik oldalon kihagyott helyzetek sorával. Mindig csak egy nüansz. [...] Nekünk az örök igazolás volt az osztályrészünk. Végig bizonyítani szerettünk volna, s közben egyre nőtt az az érzésünk, hogy behozhatatlan hátrányba kerülünk. S már teljesen lényegtelen, hogy az Aranycsapat árnyéka vagy saját, növekvő adósságunk nyomott-e bennünket visszatérően. Tény, hogy mi sem játszottuk ki igazi tudásunkat egyetlen Eb vagy vb végküzdelmében sem.” De azért a hatvankettes Mundialon is bevitt a félvonaltól az angolok ellen...

Későbbi rosszkedvét fokozta 1969 júniusa, a Dublintól Koppenhágáig tartó hét nap. Az Írországból vívott vb-selejtezőn a válogatott 2:1-re győzött, ám a Népsportban a következő bírálat látott napvilágot: „Albert kivételes tudású befejező csatár; de mozgáskészsé-

N É V J E G Y

SZÜLETETT
1941. szeptember 15.

ELHUNYT
2011. október 31.

KLUBJA
FTC. A zöld-fehér együttesben
– 1959 és 1974 között – 351
bajnoki mérkőzésen szerepelt
és 256 gólt ért el.

BAJNOK
4-szer (1962/63, 1964, 1967, 1968).

MNK-GYŐZTES
1972

VÁSÁRVÁROSOK KUPÁJA-GYŐZTES
1964/65

VVK-DÖNTŐS
1967/1968

VÁLOGATOTT
75-ször (1958–1974)

EB-BRONZÉRMES
1964

EB-NEGYEDIK
1972

VB-NEGYEDDÖNTŐS
1962 és 1966

HOLTVERSENYES VB-GÓLKIRÁLY
1962 (4 góllal).

VILÁGVÁLOGATOTT
3-szor (1968, 1972 és 1973)

EURÓPA-VÁLOGATOTT
1972

ARANYLABDÁS
1967

A NEMZET SPORTOLÓJA
2004-től haláláig

gét, fizikai és pszichológiai adottságait figyelembe véve, úgy tűnik, alkalmatlan a középpályás posztra. Egyébként is az a különleges helyzet, amit ő a magyar labdarúgásban élvez, már-már veszélyes a számára. Senki sem mondja meg neki, hogy amit hétről hétre nyújt, az kevés. [...] Mindenki tudja, nem veszi komolyan a válogatott edzőmérkőzéseit, fölényeskedik a kapu előtt, s ez megbosszulja magát akkor, amikor komolyra fordul a dolog.”

Nem akart elutazni a következő vb-selejtezőre, Dániába, de Csanádi Árpád, a sporthivatal elnökhelyettese rábeszélte a szereplésre. S az északi fellépés során olyan súlyos sérülést szenvedett, hogy soha többé nem lett már olyan ellenállhatatlan futballista, amilyen addig volt. Marseille-t – „jönnek a csehszlovákok” – itthon, a tévében nézte-hallotta... S bár Borbély Pál, az írországi kritika jegyzője évekkel később azt írta Albertről, hogy „ő volt az utolsó csatár; aki fénykorában szépen játszott a futballt”, a koppenhágai kimenetelt nem lehetett meg nem történné tenni. A center ugyanis határozottan állította, hogy ha nem kavarja fel annyira a cikket, akkor nem megy bele a csinbe, hagyja, hogy Engedahl kapusé legyen a labda. (Tényleg került az összecsapásokat. Bár 1965-ben, amikor azonos pontszámmal kezdte az utolsó előtti forduló rangadóját az NB I-es táblázat első két helyezettje, a Vasas és az FTC, váratlanul mellbe talpalt Nell Lajost, mire Varazdinec jugoszláv játékező kiállította. Győztek – jó barátja, Farkas góljával – az addig is vezető, majd bajnoki címet nyerő angolalföldiek 1:0-ra.)

Amúgy nem hitte volna, hogy hatvankilenc még hatvannyolcnál is rosszabb lehet. Pedig az előző esztendőben elkeveredett, amiért – kisebb sérülése miatt – nem játszhatott a magyar-szovjet Eb-negyeddöntőn. Azt május 4-én, Albert napján tartották. Úgy tervezték, a telt házas meccs előtt veheti át az Aranylabdát Max Urbinitől, a France Football főszerkesztőjétől. (A 80 ezer jegy elővételben elkelt.) Civilben ezt nem engedélyezték neki. Hogy miért nem, rejtély. Így késő este a Gundel Étteremben kapta meg a díjat. Legbelül nem csodálkozott, hiszen szomorú tapasztalata volt: „Amikor elnyertem az Aranylabdát, egy-két újság eldugott sorokban számolt be erről. Máshol szebben tállaltak volna hasonló teljesítményt.”

E lapszámomban éppen ez a helyzet. ♦

Novák Dezső, Szűcs Lajos, Farkas János
és Albert Flórián a világválogatottban, 1968